

NÉVTELEN ETRUSZK KÖLTŐ ARCA FÖLIZZIK

D-nak

Névtelen etruszk költő arca fölizzik – a múltból
küldöm örömmel eléd!
Drága, fogadd szeretettel – a vers örök, égi ajándék.
Most idemásolom én:

*„Lágy Etruria volt a családom hajdani fészke
füstbe, homályba vesző
messzi korokban – a tuszk meg a harsány umber elődök
kedve viselte vidám*

*arcom a táncban, a torban a titkos Tuscia földjén.
Enyhe, futó mosolyom,
néma szemem szomorúbb vágása is annyira tyrrhén,
s telten a távoli fény*

*tört örömevel: enyém! Még Clusium és Volaterrae
küldte nekem, csak enyém...
Meztelen arc elenyész, csak a szó szakad át az időkön –
isteni mérce szerint*

*nagy s kicsi is vagyok én, noha formám lényege semmi.
Tarquiniába való,
rómainál tüzesebb agyagurna, ha vágyik a lelkem –
rejti világ hamuját.”*

AMOR! RÓMA! TAVASZDAL!

*„Dum nos fata sinunt, oculis satiemus amore:
nox tibi longa venit, nec reditura dies.”*
*„Míg eltűri a sors, töltsük be szemünk szerelemmel:
éjszaka hossza terít, s vissza a nap sose tér.”*
(Sextus Propertius, II. 15.)

Árnyas római délután
Rikkangatnak arany rigók:
Térj már észre, poéta, most!
Várlak – hátul a mély lugast
Rég befonta a repkény!

Borral áldani Cypriát
Bújjunk össze: be szép a lét!
Két lány majd fuvolázgat is –
Hadd ráncolja a homlokát
Fonnyadt, pletyka szipirtyó!

Friss hajtás, szerelem virul:
Fütyöngetnek arany rigók!
Venus bokrai közt a fény
Szétszong – új tavasz, új tavasz
Támadt, új tavasz, új vágy!

Tomboljon szemed, úgy tekints:
Rám nézz – hátra, s előre is!
Ránk nézz szerte a kert fűvén,
Nézz szét – körben a fák hegyén
Ianus könyvei nyílnak!